

† ΙΩΑΝΝΗΣ ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΣ

[Οι ἀναγνώσται τοῦ «Ἡμερολογίου» ἀπὸ πολλοῦ τὸν εἶχαν γνωρίσει. Ὑπῆρξεν ἐκ τῶν παλαιῶν καὶ πολυτίμων συνεργατῶν του. Ἀλλὰ

καὶ ποῖος ἐξ ὧσων ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν νεοελληνικὴν φιλολογικὴν κίνησιν δὲν ἐγνώρισεν καὶ δὲν ἐθῆλχθη ἀπὸ τὸν γλυκὺν καὶ χαριτωμένον ζακυνθινὸν ποιητὴν; Ὁ Τσακασιάνος θὰ παραμείνῃ ὡς μία ξεχωριστὴ φυσιογνωμία, ὡς ὁ κατ' ἐξοχίαν ζακυνθινὸς ποιητὴς. Οἱ «Σπουργίτες» του, μία σειρὰ σατυρικῶν ἠθογραφικῶν ποιημάτων, εἶνε ἐν ἀπὸ τὰ ὀραιότερα καὶ πρωτοτυπώτερα τοῦ εἶδους των. Ἦτο ὁ εὐθύμος τραγουδιστὴς τοῦ ἔρωτος, ἀλλὰ συνάμα καὶ ὁ λεπτὸς σκώπτης καὶ ἀκακος σαρκαστὴς, ὁ παίζων καὶ κωμωδίασιν τὰ ψεύδη, τὰς κωμικότητας καὶ τὰ παράξενα τῆς κοινωνικῆς ζωῆς. Δι' αὐτό, εἰς τὸ βῆθος καὶ τῶν πλέον παιδρῶν καὶ πεταχτῶν στιχουργημάτων

του, κατασταλάζει ὁ πόνος καὶ ἡ εἰρωνεία. Ἡ ποιητικὴ του ἐξέλιξις εἶνε περιεργος. Ἠρξισε τὸ στάδιόν του ὡς κουρεὺς ἐν Ζακύνθῳ, εἰκοσαετῆς δέ, τῷ 1874, ἐξέδιδε τὸν «Ζακύνθιον Ἀνθῶνα», ὅπου ἐδημοσίευσεν ἰδικούς του στίχους καὶ ἄλλων γνωστῶν τότε ποιητῶν. Συνέθεσε πλείστα ὄσα τραγουδάκια, τὰ ὅποια καὶ ἐμελοποιεῖ ὁ ἴδιος ἢ διεσκευάζει ἐκ μελωδιῶν ἰταλικῶν καὶ ἐτραγουδοῦσεν ἐπὶ τῆς κithάρας του, καὶ τὰ ὅποια ἔκαμνον κατόπιν τὸν γῦρον τῆς Ἑλλάδος. Καὶ τώρα ἀκόμη σώζονται πολλά, τὰ ὅποια φέρονται ἀπὸ στόματος εἰς στόμα ἀνά τὸ πανελλήνιον. Ἀλλ' ὁ σκληρὸς ἀγὼν τῆς ζωῆς τὸν ἠνάγκασε νὰ ἐγκαταλείψῃ, ὁ «Σπουργίτης» αὐτὸς — τοῦτο ἦτο τὸ ψευδώνυμόν του — τὴν ἀγαπημένην του Ζακύνθον καὶ νὰ καταφύγῃ εἰς τὸ ἀχάριστον ἔργον τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου. Καὶ ἐπὶ ἔτη πολλὰ ὑπηρέτησεν εἰς τὸν τελωνειακὸν κλάδον, ὅπου καὶ ἀπέθανεν ὡς τελώνης ἐν Ναυπλίῳ τὴν 17ην Ἰανουαρίου τοῦ 1908. Μολονότι δὲ ἡ πεζότης καὶ αἱ μαρτυρικαὶ περιπέτεια καὶ ἡ ἠθικὴ ἀσφυξία τῆς ὑπαλληλικῆς του ζωῆς ἦσαν τόσοι κλοιοὶ ἀποπνικτικοὶ διὰ τὴν ποιητικὴν του ψυχὴν, δὲν ἔπαυεν ἐν τούτοις στιχουργῶν ἐνίοτε. Εἰς τὴν κάτωθι ἔμμετρον ἐπιστολήν, ἀνέκδοτον καθόσον γνωρίζομεν, ζωγραφίζει, μετὰ τὴν ἰδιάζουσαν αὐτῷ εὐθύμον χάριν, τὴν πάλην, ἣν διεξάγει ὡς ποιητῆς, ὡς ὑπάλληλος καὶ ὡς οἰκογενειάρχης.]

ΜΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ*

Κοσμη μου πολυαγάπητε,
νά με!.. παραμερίζω — ἀλλοίμονο!

* ΣΗΜ.— Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἀπευθύνεται πρὸς τὸν ἐν Πειραιεὶ γνωστὸν λόγιον κ. Κοσμήν, ἐγράφη δὲ πρὸ ὀκταετίας περὶ αὐτοῦ τοῦ ποιητοῦ ὡς δικαιολογία τῆς καθυστερήσεώς του εἰς τὴν παράκλησιν τοῦ καλοῦ